

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 642/2014
09.07.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Радмиле Драгичевић-Дичић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.В., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. М.И., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 1К бр. 2031/12 од 08.10.2013. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 бр. 3608/13 од 18.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 09.07.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.В., адв. М.И., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Лесковцу 1К бр. 2031/12 од 08.10.2013. године и Апелационог суда у Нишу 2Кж1 бр. 3608/13 од 18.02.2014. године у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу 1К бр. 2031/12 од 08.10.2013. године окривљени Б.В. оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика учињеног према оштећеној Ж.В., и кривично дело насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ учињено према малолетном оштећеном Л.В., за која му је суд претходно утврдио појединачне казне затвора у трајању од два месеца и шест месеци, а затим осудио на јединствену казну затвора у трајању од седам месеци коју казну је дужан да издржи по правноснажности пресуде.

Истом пресудом окривљени је обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка и судског паушала у новчаном износу ближе наведеним у изреци првостепене пресуде као и да оштећеној Ж.В. на име трошкова поступка накнади

износ од 120.750,00 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења док је оштећена Ж.В. ради остваривања права на надокнаду штете на основу члана 258. став 4. ЗКП-а упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 2Кж1 бр. 3608/13 од 18.02.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Б.В., а пресуда Основног суда у Лесковцу 1К бр. 2031/12 од 08.10.2013. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Б.В., адв. М.И., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а и то конкретно због повреде из члана 439. став 1. тачке 1, 2. и 4. ЗКП-а и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине и првостепену и другостепену пресуду и предмет врати суду на поновно одлучивање као и да сходно овлашћењима из члана 488. став 3. ЗКП-а одреди да се извршење правноснажне пресуде, одложи.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП-а), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости, у делу који се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а је неоснован, док је у осталом делу недозвољен.

Оспоравајући правноснажну пресуду бранилац окривљеног Б.В., у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а (иако очигледно омашком означава став 2) уз образложење да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, јер је првостепени суд погрешно применио одредбе члана 60. став 2. тачка 2. Кривичног законика о стицају кривичних дела, иако стицаја кривичних дела у конкретном случају није било с`обзиром да се ради о једном догађају чији је објекат заштите породица и породични односи у целини а не појединац.

Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости указује да је Основни суд у Лесковцу пресудом 1К бр. 2031/12 од 08.10.2013. године на штету окривљеног Б.В. повредио кривични закон из члана 439. тачка 2. ЗКП-а у вези члана 60. став 2. тачка 2. КЗ.

Стицај кривичних дела постоји онда када један учинилац једном радњом (идеални стицај) или са више радњи (реални стицај) учини више кривичних дела за

која му се истовремено суди. За постојање стицаја (и реалног и идеалног) битно је, с једне стране, да постоји више кривичних дела учињених од истог учиниоца, а с друге стране да се учиниоцу за њих истовремено суди.

Одредбом члана 60. став 1. КЗ прописано је да ће суд, ако је учинилац једном радњом или са више радњи учинио више кривичних дела за која му се истовремено суди, претходно утврдити казне за свако од тих дела па ће за сва та дела изрећи јединствену казну. У ставу 2. тачка 2. истог члана КЗ одређено је правило да изрицање јединствене казне по коме ће суд, ако је за кривично дело утврдио казне затвора повисити најтежу утврђену казну, с тим да јединствена казна не сме достићи збир утврђених казни нити прећи 20 година затвора.

Неоснован је став браниоца окривљеног да се у конкретном случају ради о једном кривичном делу које је, по тим наводима, извршио окривљени, јер је, сходно одредби члана 194. КЗ заштитни објекат предметног кривичног дела-сваки члан породице окривљеног, чији је статус дефинисан одредбом члана 112. став 28. КЗ. У конкретном случају то су - бивша супруга са којом окривљени има децу и малолетни син окривљеног. Окривљени је одвојеним радњама према овим оштећеним лицима извршио два кривична дела, па су радње окривљеног правилно квалификоване од стране првостепеног и другостепеног суда.

Према томе у конкретном случају ради се о реалном стицају, јер је окривљени Б.В. са више радњи учинио више кривичних дела за која му се истовремено суди, због чега су правилно примењене одредбе члана 60. став 1. и 2. КЗ. У том смислу је неоснован став браниоца окривљеног да су првостепени и другостепени суд учинили повреду кривичног закона - примењујући закон који се не може применити у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе.

Из изнетих разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу којим се указује на повреду Кривичног закона из члана 439. тачка 2. ЗКП-а, одбијен је као неоснован на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а.

Као разлог подношења захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног само формално наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП-а, која представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека, у смислу члана 485. став 4. ЗКП-а, али се из образложења захтева не види о којој конкретној повреди поступка се ради, а Врховни касациони суд није овлашћен да у случају да конкретна повреда није опредељена, само на основу образложења захтева процењује коју конкретно повреду Законика је бранилац имао у виду приликом подношења захтева, те је Врховни касациони суд, налазећи да поднети захтев нема прописани садржај (члан 484. ЗКП-а) исти сходно одредби члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП-а, одбацио.

Бранилац окривљеног Б.В. у поднетом захтеву за заштиту законитости истиче такође, очигледно само формално, и повреду закона из члана 439. тачка 4. ЗКП-а, док се из образложења захтева види да је разлог подношења захтева непрописан састав суда - члан 438. став 1. тачка 3. ЗКП-а, при чему ни једна ни друга законска одредба не представљају - у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, те је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у том делу одбацио као недозвољен, а на основу члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП-а.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП-а, члана 487. став 1. тачка 3. у вези члана 484. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 2. у вези са чланом 485. став 4. ЗКП-а, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.

Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.